Adriana Boysová

ZACHRÁNENÉ VIANOCE

Ilustrácie Zuzana Dreadka Krutá

ALBATROS

Zachránené Vianoce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Adriana Boysová

Zachránené Vianoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZACHRÁNENÉ VIANOCE

Adriana Boysová

ZACHRÁNENÉ VIANOCE

Ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

ALBATROS

Text © Adriana Boysová, 2025
Illustrations © Zuzana Dreadka Krutá, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4857-5
ISBN e-knihy 978-80-566-5585-6 (1. zverejnenie, 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-566-5619-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5620-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

1.

Z oblohy sa trúsili chumáče bielych snehových vločiek. Potichu padali na žltú čiapku zakončenú veľkým strapatým brmbolcom. Spod čiapky vykúkal malý nos, od zimy bol trošku červený. Ladil s červenou vôdzkou, ktorá sa ťahala od ruky schovanej v rukavičke až k čiernemu krku niečoho, čo z diaľky pripomínalo kominárovu metlu. To niečo bola Plačka. Plačka bola mačka. Na krku nosila červený obojok s malým zlatistým srdiečkom, mala prenikavé zelené oči a huňatú čiernu srsť, ktorá okoloidúcich dráždila. Aurélia, dievča v žltej brmbolcovej čiapke, vedela, že niektorí ľudia majú z čiernych mačiek strach. Ona by svoju Plačku nevymenila za nič na svete a strach mala z celkom iných vecí, než z chlpáča na vratkých nožičkách, ktorého by možno aj do vrecka na kabáte vložila, keby veľmi chcela. No Plačka sa nerada mačkala, hoci bola mačka, a tak to radšej neskúšala.

Sneh mäkko dosadal na chodníky a holé konáre stromov. Vločky Aurélii pripomínali krupicové halušky

plávajúce na hladine polievky, ktorú tak rada varila starká. Už ju nevarí. Starká zomrela. V lete, keď sa všetky deti tešia z prázdnin, veselo sa čľapkajú vo vode a v bruškách im ločká zmrzlina, pre starkú prišla sanitka. Mama Aurélii prikázala stáť bokom, aby mužom v uniformách rýchlej zdravotnej pomoci nezavadzala. Starkej oči sa na ňu unavene usmiali. Z predlaktia sa jej tiahla hadička, do ktorej tiekla infúzia. Aurélia videla, ako jej ukazovákom na pravej ruke veselo máva a tak jej aj ona odkývala. Vyprevádzala ju vystrašeným pohľadom. Keď sa modré blikotavé svetlo sanitky stratilo za križovatkou, netušila, že starkú vidí naposledy. Aurélia vedela, čo sú pľúca a na čo slúžia, vedela aj to, čo je zápal a že zápal pľúc spôsobujú zlé baktérie. Ale ani jej len nenapadlo, že by tie baktérie mohli starkú oslabiť natoľko, že jej srdiečko prestane biť.

Bol krásny letný deň. Slnko vysušilo trávu a stromy už začali zhadzovať listy, keď starkú odprevádzali v čiernych šatách na cestu posledného odpočinku. Keď sa Aurélia spýtala mamy, kde sa tá cesta začína a kde sa končí, mama sa rozplakala. Ani otec neodpovedal. Iba si ju mocne privinul k čiernej košeli, sklonil sa a pobozkal ju na čelo. Otcova mäkká brada ju šteklila, no vedela, že v ten deň sa nepatrí smiať. Starká sa vždy rada smiala, ale cesta poslednej rozlúčky bola smutná. Pomalá a čierna. Osamelá.

Aurélia si rukou posunula žltú čiapku, ktorá jej padala do očí a pomykala vôdzkou.

Keď jej starká čiapku prvýkrát nasadila na hlavu, vyprskla do smiechu: „Tuším som tú tvoju hlavičku makovičku merala so zavretými očami."

„Starká, veď tá by bola veľká aj Macovi!" odfrkla Aurélia namrzene. „A ten má najväčšiu hlavu v celej triede. Možno aj v škole!"

„Nepreháňaj. V lete sa budeš veľa učiť, nech ti mozog rýchlo narastie, a do zimy ti čiapka bude sedieť ako uliata. Sľubuješ?"